

Arrest

nr. 66 742 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 houdende weigering tot het verlenen van een onbeperkt verblijf in het Rijk, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op onbekende datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 29 september 2003 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 30 september 2003.

Bij beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 10 december 2004 wordt aan verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd.

Op 28 januari 2005 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 februari 2005 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 november 2005 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 10 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juni 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf ten opzichte van verzoekers. Bij arrest van de Raad van State nr. 196.841 van 12 oktober 2009 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 30 mei 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij zij medische redenen aanhalen.

Op 2 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers gemachtigd worden tot een verblijf van twaalf maanden onder voorwaarden. In deze brief aan de gemeente wordt het volgende vermeld: *"Bijgevolg verzoek ik u hen, mits voorlegging van een nationaal paspoort, in het vreemdelingenregister in te schrijven en hen een bewijs van inschrijving in dat register af te leveren, geldig 1 jaar."*

Op 8 juni 2009 faxt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de paspoorten van verzoekers. Deze paspoorten vermelden dat ze zijn uitgegeven door de Russische Federatie, dat van verzoekster is geldig van 3 januari 2002 tot 3 januari 2007, dat van verzoeker van 3 november 1999 tot 3 november 2004.

Op 3 oktober 2009 en op 8 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot onbeperkt verblijf zonder voorwaarden. Zij beroepen zich hiervoor op de instructie van 19 juli 2009 en op artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2010 wordt het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd voor de duur van één jaar, onder voorwaarden.

Op 19 januari 2011 en op 25 maart 2011 herhalen verzoekers hun aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf.

Op 26 april 2011 dienen verzoekers de vereiste documenten in voor de verlenging van hun tijdelijk verblijf. De gemeente stuurt deze documenten naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding *"Paspoorten heeft hij niet"*.

Op 13 mei 2011 wordt het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd voor de duur van één jaar, onder voorwaarden.

Op 13 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het onbeperkt verblijf geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"(...)

Weigering onbeperkt verblijf

Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat zijn/haar aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 09.12.2009 wordt verworpen om de volgende reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. hun asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor zij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.

Rekening houdende met het feit dat hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hen een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen. (...)."

Bij aangetekend schrijven van 20 juni 2011 bezorgt de advocaat van verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken kopieën van de paspoorten van verzoekers.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad na te gaan of het beroep ontvankelijk is *ratione temporis*. Noch uit de bijlagen van het verzoekschrift, noch uit de stukken van het dossier blijkt op welke datum de bestreden beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht.

Verzoekers vermelden in het verzoekschrift als datum van kennisgeving 9 juni 2011. De verwerende partij betwist deze datum niet en werpt geen exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*. Nu er geen tegenbewijs wordt aangebracht, wordt aangenomen dat de kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond op 9 juni 2011 zodat het op 8 juli 2011 ingediend verzoekschrift ontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers geen ernstig middel aanvoeren en niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL Schending van art. 8 EVRM.

Schending van art. 9 BIS Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt op overdreven formalistische wijze de aanvraag afgewezen omdat bij de aanvraag geen identiteitsdocumenten zouden zijn gevoegd.

Los van het feit dat deze bewering betwist wordt, is het alleszins zo dat verzoeker in het bezit zijn van een kopie van hun identiteitsdocumenten, en zij als stukken voorleggen in huidige procedure o.m.:

kopie nationaal paspoort verzoeker

kopie internationaal paspoort verzoeker

kopie nationaal paspoort verzoeker

kopie internationaal paspoort verzoeker

Dat na de aanvraag door verzoekers nog aanvullend werd geargumenteed en er door verwerende partij nooit enige vraag werd gesteld inzake voorlegging bijkomend van welk document dan ook, zodoende dat verzoekers ervan uitgingen dat alle documenten in haar bezit waren.

Dat voor zover dit niet zou zijn, verwerende partij er zich niet zomaar kan mee vergenoegen om zonder meer de aanvraag van verzoekers te verwerpen zonder dat ooit enige vraag terzake aan verzoekers werd gericht.

Verzoekers kunnen enkel vermoeden dat hun documenten verloren zijn gegaan bij verwerende partij.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet wordt afgewezen op basis van een beweerde afwezigheid van stukken inzake de identiteit van verzoekers, terwijl verzoekers formeel zijn dat dee gevoegd waren, en het voor verwerende partij volstond om nogmaals een kopie op te vragen bij verzoekers desgevallend.

Had verwerende partij zorgvuldig gehandeld en het dossiers van verzoekers grondig nagekeken dan zou zijn ongetwijfeld onmiddellijk de identiteitsdocumenten van verzoekers aangetroffen hebben.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gevoerd en ook nooit enige vraag tot voorlegging documenten, is er manifeste schending van art. 9 BIS VW en de rechten van verdediging aan de orde.

Verzoekende partijen bekwamen nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende gegevens/stukken, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van hun dossier.

Dit totaal gebrek aan enig onderzoek of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, waarop verzoekers zich beriepen, vermeldt dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken of op geldige wijze de onmogelijkheid moet aantonen om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De asielaanvraag van verzoekers werd afgesloten zodat zij niet vrijgesteld waren van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen. Verzoekers' beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoekers kunnen evenmin voorhouden dat zij moeten worden uitgenodigd om de noodzakelijke documenten in te dienen. Ook in dit verband verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad. De verwerende partij voegt hieraan toe dat de hoorplicht *in casu* niet geldt. De bestreden beslissing houdt slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt aan de bestreden beslissing ten grondslag maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, een beslissing dient te nemen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers hebben een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

" In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf geweigerd omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoekers vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Er wordt aan toegevoegd dat rekening houdende met het feit dat hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, het niet opportuun wordt geacht om hen een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen.

Uit de stukken van het dossier blijkt echter het volgende: opdat verzoekers hun toegestane machtiging tot verblijf – indertijd aangevraagd op grond van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij zij medische redenen aanhaalden - zouden kunnen verkrijgen, dienden zij in juni 2009 nationale paspoorten voor te leggen. Zij hebben dit gedaan en de kopieën van deze paspoorten werden door de gemeente op 8 juni 2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken bezorgd. Deze paspoorten betreffen geen oude Sovjet-paspoorten voorgelegd in het kader van de vroegere asielaanvragen van verzoekers, maar vermelden dat ze zijn uitgegeven door de Russische Federatie. Het paspoort van verzoekster is geldig van 3 januari 2002 tot 3 januari 2007, dat van verzoeker van 3 november 1999 tot 3 november 2004. Verzoekers hadden deze paspoorten van de Russische Federatie nog niet vroeger voorgelegd.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoekers bij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen paspoorten hebben voorgelegd. Een kopie van de nationale paspoorten van verzoekers was echter reeds bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juni 2009, en dit in het kader van een gelijkaardige procedure, namelijk een toegestane machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met deze bij dezelfde dienst in het kader van een gelijkaardige aanvraag reeds voorgelegde paspoorten, evenmin wordt vermeld waarom deze paspoorten niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Er is *in casu* sprake van een niet correcte feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel aanleiding geeft tot de ruimste vernietiging, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van het eerste middel en op het tweede middel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 houdende weigering tot het verlenen van een onbeperkt verblijf in het Rijk, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET